การพัฒนาทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นโดยใช้ชุดฝึกทักษะตามแนวสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*

THE DEVELOPMENT OF JAPANESE SPEAKING SKILLS USING STORYLINE-BASED LEARNING PACKAGES FOR GRADE 11 STUDENTS

เจนวิทย์ ต่อพัฒนนันท์[1], นพวรรณ ฉิมรอยลาภ[2] และ ยุพกา ฟูกุชิม่า[3]

Jenwit Torpattananun[1], Nopphawan Chimroylarp[2] and Yupaka Fukushima[3]

[1-3]ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

[1-3]Department of Education, Faculty of Education, Kasetsart University, Thailand

Corresponding Author's Email: Jenwit.to@ku.th

วันที่รับบทความ : 8 พฤษภาคม 2569; วันแก้ไขบทความ 15 พฤษภาคม 2569; วันตอบรับบทความ : 17 พฤษภาคม 2569

Received 8 May 2026; Revised 15 May 2026; Accepted 17 May 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นตามแนวสตอรี่ไลน์ 2) ศึกษาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหลังการใช้ชุดฝึกทักษะตามแนวสตอรี่ไลน์ และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นตามแนวสตอรี่ไลน์ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น โดยใช้แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียว กลุ่มเป้าหมายคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เลือกเรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา ภาคปลาย ปีการศึกษา 2568 จำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นตามแนวสตอรี่ไลน์ จำนวน 7 บท 2) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น และ 3)

Citation:

*เจนวิทย์ ต่อพัฒนนันท์, นพวรรณ ฉิมรอยลาภ และ ยุพกา ฟูกุชิม่า. (2569). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นโดยใช้ชุดฝึกทักษะตามแนวสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 4(4), 452-465.

Jenwit Torpattananun, Nopphawan Chimroylarp and Yupaka Fukushima. (2026). The Development Of Japanese Speaking Skills Using Storyline-Based Learning Packages For Grade 11 Students. Journal of Interdisciplinary Social Development, 4(4), 452-465.;

DOI: https://doi.org/10.

Website: https://so12.tci-thaijo.org/index.php/JISDIADP/

แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าพัฒนาการสัมพัทธ์ การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว และการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระจากกัน

ผลการวิจัย พบว่า 1) ความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหลังการใช้ชุดฝึกทักษะผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 91.67 และ 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 3.63, S.D. = 0.55)

คำสำคัญ: ชุดฝึกทักษะ, การพูดภาษาญี่ปุ่น, สตอรี่ไลน์, นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

Abstract

The objectives of this research were to: 1) study students' basic Japanese speaking ability before and after using Storyline-based Japanese speaking skill practice packages; 2) examine students' basic Japanese speaking achievement after using the Storyline-based skill practice packages; and 3) investigate students' satisfaction with the use of the Storyline-based Japanese speaking skill practice packages. This study was a preliminary experimental research using a one-group experimental design. The target group consisted of 12 Grade 11 students enrolled in the Japanese language program at Kasetsart University Laboratory School, Center for Educational Research and Development, during the second semester of the 2025 academic year. The research instruments were: 1) seven Storyline-based basic Japanese speaking skill practice packages; 2) a basic Japanese speaking achievement test; and 3) a satisfaction questionnaire. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, relative gain score, one-sample t-test, and dependent samples t-test.

The research findings revealed that: 1) students' basic Japanese speaking ability after learning through the skill practice packages was significantly higher than before learning at the .05 level; 2) students' basic Japanese speaking

achievement after using the skill practice packages met the 70 percent criterion with statistical significance at the .05 level, with 11 students passing the criterion, accounting for 91.67 percent; and 3) overall, students' satisfaction with the skill practice packages was at the highest level ($\bar{X}$ = 3.63, S.D. = 0.55).

Keywords: Skill Practice Packages, Japanese Speaking, Storyline, Grade 11 Students

บทนำ

ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนในประเทศไทย เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นมีความสัมพันธ์กับประเทศไทยทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการศึกษา โดยเฉพาะการลงทุนของบริษัทญี่ปุ่นในประเทศไทยที่มีอย่างต่อเนื่อง ทำให้ภาษาญี่ปุ่นเป็นทักษะที่สามารถนำไปใช้ในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการสื่อสารในบริบทที่เกี่ยวข้องกับประเทศญี่ปุ่นได้ (Japan External Trade Organization, 2021; สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน, 2568) นอกจากนี้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ยังมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะทักษะการพูดซึ่งเป็นทักษะสำคัญในการแลกเปลี่ยนข้อมูล ความคิด ความรู้สึก และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

อย่างไรก็ตาม จากการจัดการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นในระดับมัธยมศึกษา พบว่า แม้นักเรียนจะมีความรู้ด้านตัวอักษร คำศัพท์ และไวยากรณ์ภาษาญี่ปุ่น แต่ยังขาดโอกาสในการฝึกพูดอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้นักเรียนบางส่วนไม่สามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้อย่างคล่องแคล่วและมั่นใจ อีกทั้งยังมีความเขินอายหรือกังวลว่าจะพูดผิด การพัฒนาทักษะการพูดจึงควรดำเนินควบคู่กับการเรียนรู้ภาษาในขั้นพื้นฐาน เพื่อให้นักเรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาญี่ปุ่นไปใช้สื่อสารได้จริง ไม่ใช่เพียงจดจำรูปภาษา คำศัพท์ หรือโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Japan Foundation ที่ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อปฏิบัติภารกิจและสื่อสารได้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ (The Japan Foundation, 2010)

ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน ทบทวน และพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความเข้าใจและความ

ชำนาญ อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความก้าวหน้าจากผลการเรียนรู้ของตนเองได้ (สุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2547; สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2550) ขณะเดียวกัน วิธีการสอนแบบสตอรี่ไลน์เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้เรื่องราว ฉาก ตัวละคร วิถีชีวิต และเหตุการณ์หรือปัญหาเป็นแกนในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับสถานการณ์การเรียนรู้มากขึ้น ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ฝึกคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหา และใช้ภาษาในบริบทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงได้ (ทิศนา แขมมณี, 2548; อรรถพล อนันตวรสกุล, 2545) อีกทั้งการนำชุดฝึกทักษะมาผสานกับแนวสตอรี่ไลน์จึงอาจช่วยให้การฝึกพูดภาษาญี่ปุ่นมีความน่าสนใจ เป็นลำดับขั้น และสอดคล้องกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงพัฒนาชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นตามแนวสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เลือกเรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา โดยออกแบบเนื้อหาจากสถานการณ์ของนักเรียนแลกเปลี่ยนที่เดินทางไปใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ผ่านตัวละครและเหตุการณ์ต่อเนื่องจำนวน 7 บท เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาญี่ปุ่นในสถานการณ์ที่มีความหมาย สนุกสนาน และใกล้เคียงกับการใช้ภาษาจริง อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น และเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนภาษาญี่ปุ่นในการนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นโดยใช้ชุดฝึกทักษะด้วยแนวสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลัง

2. ศึกษาผลสัมฤทธิ์การพูดหลังจากใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นด้วยแนวสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

3. ศึกษาความพึงพอใจต่อการใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นด้วยแนวสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหลังจากใช้ชุดฝึกทักษะด้วยแนวสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดหลังจากใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นด้วยแนวสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจต่อการใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นด้วยแนวสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับมาก

การทบทวนวรรณกรรม

ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น

ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ผู้สอนสร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน ทบทวน และพัฒนาความสามารถในเรื่องที่เรียนมาแล้วให้เกิดความเข้าใจ ความคล่องแคล่ว และความชำนาญมากขึ้น โดยการจัดกิจกรรมในชุดฝึกควรเรียงลำดับจากง่ายไปยาก มีคำชี้แจงที่ชัดเจน และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามศักยภาพของตนเองและมองเห็นความก้าวหน้าในการเรียนรู้ได้ (สุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2547; สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ, 2550) สำหรับทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกใช้ภาษาเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และข้อมูลต่าง ๆ ให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยคำนึงถึงความถูกต้องของคำศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง น้ำเสียง ท่าทาง และความเหมาะสมกับบริบททางวัฒนธรรม การพัฒนาทักษะการพูดจึงควรจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาญี่ปุ่นในสถานการณ์ที่หลากหลายและต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้จริง (The Japan Foundation, 2010; Mishra, 2017)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การใช้ชุดฝึกทักษะสามารถช่วยพัฒนาความสามารถทางภาษาของผู้เรียนได้ โดยดวงแข มณีศิริ (2561) พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะมีทักษะหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะในระดับมาก สะท้อนให้เห็นว่าชุดฝึกทักษะเป็นสื่อที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาทักษะภาษาญี่ปุ่นได้อย่างเหมาะสม

การจัดการเรียนรู้ตามแนวสตอรี่ไลน์

การจัดการเรียนรู้ตามแนวสตอรี่ไลน์เป็นวิธีการสอนที่ใช้เรื่องราวเป็นแกนในการดำเนินกิจกรรม โดยมีองค์ประกอบสำคัญ ได้แก่ ฉาก ตัวละคร การดำเนินชีวิต และเหตุการณ์หรือปัญหาที่ต้องแก้ไข ผู้สอนใช้คำถามหลักเป็นเครื่องมือในการกระตุ้นให้ผู้เรียนคิด วิเคราะห์และดำเนินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง วิธีการดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับสถานการณ์การเรียนรู้ เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ และสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง (วลัย พานิช, 2547; ทิศนา แขมมณี, 2548) เมื่อนำมาใช้กับการเรียนภาษาญี่ปุ่น การจัดกิจกรรมตามแนวสตอรี่ไลน์สามารถช่วยให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในบริบทที่มีความหมาย ผ่านการสวมบทบาทและสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง ซึ่งอาจช่วยลดความกังวลในการพูดและส่งเสริมความมั่นใจในการสื่อสารได้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์พบว่า วิธีการนี้สามารถพัฒนาทักษะทางภาษาและสร้างทัศนคติที่ดีต่อการเรียนได้ โดยนิธิวรรณ นุชน้อย (2560) พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์มีทักษะการใช้ภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีเจตคติต่อการเรียนอยู่ในระดับมาก นอกจากนี้ นิคม กงนะ, อุดมลักษม์ กูลศรีโรจน์ และศิริรัตน์ ศรีสอาด (2568) พบว่า กิจกรรมตามแนวคิดสตอรี่ไลน์สามารถส่งเสริมการสื่อสารข้ามวัฒนธรรมภาษาญี่ปุ่นของนักเรียนได้ และผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด สอดคล้องกับงานวิจัยต่างประเทศที่พบว่า การใช้แบบฝึกหรือสื่อการเรียนรู้ที่ออกแบบอย่างเป็นระบบสามารถส่งเสริมทักษะทางภาษาและการมีส่วนร่วมของผู้เรียนได้ โดยเฉพาะเมื่อกิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องในบริบทที่มีความหมาย (Trisnaningsih, 2015; Daryanes et al., 2023) ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยครั้งนี้ที่ใช้ชุดฝึกทักษะร่วมกับแนวสตอรี่ไลน์เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นของนักเรียน

สรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบ ส่วนการจัดการเรียนรู้ตามแนวสตอรี่ไลน์ช่วยสร้างสถานการณ์การเรียนรู้ที่มีความต่อเนื่องและมีความหมาย ทำให้ผู้เรียนได้สวมบทบาท คิดแก้ปัญหา และใช้ภาษาในบริบทที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ผู้วิจัยจึงนำแนวคิดเกี่ยวกับชุดฝึกทักษะ ทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่น และการจัดการเรียนรู้ตามแนวสตอรี่ไลน์มาบูรณาการเพื่อพัฒนาชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นตามแนวสตอรี่ไลน์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

วิธีดำเนินการวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น โดยใช้แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลังเรียน เพื่อศึกษาความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นตามแนวสตอรี่ไลน์ และใช้แบบแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบหลังเรียนอย่างเดียว เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหลังการใช้ชุดฝึกทักษะเทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 70

2. กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เลือกเรียนแผนการเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษาภาคปลาย ปีการศึกษา 2568 จำนวน 12 คน โดยใช้กลุ่มเป้าหมายทั้งหมดในการศึกษา

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1) ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นตามแนวสตอรี่ไลน์ จำนวน 7 บท ได้แก่ พบกับครอบครัวอุปถัมภ์ครั้งแรก นายตะวันได้รับการพาเดินชมทั่วโรงเรียน ทัศนศึกษาเพื่อการเรียนรู้ ชีวิตจริงในรั้วโรงเรียนประเทศญี่ปุ่น ทัศนศึกษาที่มหาวิทยาลัยมิยาซากิ วันแห่งการเรียนรู้วัฒนธรรม และไว้พบกันใหม่ 2) แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้น 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นแนวสตอรี่ไลน์ โดยผู้วิจัยตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยโดยเสนอชุดฝึกทักษะ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาญี่ปุ่น และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความเหมาะสมของกิจกรรม ภาษา และความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย จากนั้นนำผลการประเมินมาคำนวณค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) และปรับปรุงเครื่องมือตามข้อเสนอแนะก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจริง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะกลุ่มเป้าหมายด้วยตนเอง โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนในแต่ละบท จากนั้นเก็บคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหลังการใช้ชุดฝึกทักษะ และเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนหลังเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

5. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ค่าพัฒนาการสัมพัทธ์ เปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นก่อนและหลังเรียนโดยใช้การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างไม่อิสระจากกัน เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหลังเรียนกับเกณฑ์

ร้อยละ 70 ใช้การทดสอบค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างเดียว เก็บจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนหลังใช้ชุดฝึกทักษะโดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำไปวิเคราะห์

ผลการวิจัย

1. ผลความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นก่อนเรียนและหลังเรียน

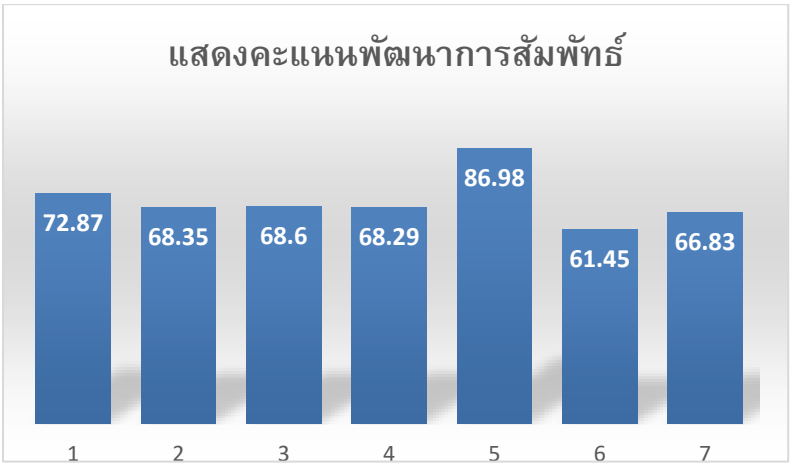
พบว่าคะแนนหลังการใช้ชุดฝึกทักษะ สูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ รวมถึงคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง

ตารางที่ 1 แสดงคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลการทดสอบค่า t ของความสามารถการพูดก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้ชุดฝึกทักษะรายบุคคลในภาพรวม

บทที่	การวัดผล	$\bar{x}$	S.D.	t*	df	Sig.
1	ก่อนเรียน	9.25	5.72	4.94	11	.001
	หลังเรียน	17.08	2.75			
2	ก่อนเรียน	8.42	5.02	6.147	11	.001
	หลังเรียน	16.33	2.77			
3	ก่อนเรียน	9.92	4.10	8.244	11	.001
	หลังเรียน	16.83	2.66			
4	ก่อนเรียน	9.75	5.28	5.046	11	.001
	หลังเรียน	16.75	3.10			
5	ก่อนเรียน	5.92	5.90	9.800	11	.001
	หลังเรียน	18.17	2.76			
6	ก่อนเรียน	5.08	4.98	6.167	11	.001
	หลังเรียน	14.25	4.97			
7	ก่อนเรียน	3.42	5.42	5.918	11	.001
	หลังเรียน	14.50	4.32			

จากตารางที่ 1 พบว่าภาพรวมของคะแนนตั้งแต่บทที่ 1 ถึง บทที่ 7 นักเรียนมีคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาพที่ 1 แสดงคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ของนักเรียนโดยเฉลี่ยทั้ง 7 บท

จากภาพที่ 1 พบว่า คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ 7 บท ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง (มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์เท่ากับ 70.44) มีเพียงบทที่ 5 อยู่ในระดับสูงมาก

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

พบว่าผลสัมฤทธิ์การพูดหลังจากใช้ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นแนวสตอรี่ไลน์ ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 2 คะแนนเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และผลการทดสอบค่า t ของผลสัมฤทธิ์การใช้ชุดฝึกทักษะการพูดตามแนวสตอรี่ไลน์

คะแนนเต็มของการสอบวัดผลทักษะการพูด	$\bar{x}$	เกณฑ์ที่กำหนดไว้ร้อยละ 70	S.D.	df	t*	Sig.
20	16.33	14	2.46	11	3.28	.004

*อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า จากการทดสอบ One Sample T-test คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ($\bar{X}$=16.33, S.D. = 2.46) แตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (14) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (Sig. = .004, t* = 3.28)

3. ผลการสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้ชุดฝึกทักษะ

พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นตามแนวสตอรี่ไลน์ ภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 3.63, S.D. = 0.55) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ การใช้งานชุดฝึกสะดวกและไม่ซับซ้อน และ ภาพประกอบมีคุณภาพดี เข้าใจง่าย ค่าเฉลี่ยที่น้อยที่สุด คือ รู้สึกสนุกและอยากเรียนรู้ต่อ

ภาพที่ 2 ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นตามแนวสตอรี่ไลน์ (n = 12)

ภาพที่ 2 พบว่าความพึงพอใจภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 3.63, S.D. = 0.55)

อภิปรายผล

1. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะตามแนวสตอรี่ไลน์ พบว่า นักเรียนมีความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยดังกล่าวสามารถอธิบายได้จากแนวคิดของชุดฝึกทักษะที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนอย่างเป็นลำดับขั้นและต่อเนื่อง ประกอบกับแนวสตอรี่ไลน์ที่ใช้เรื่องราว ฉาก ตัวละคร และเหตุการณ์เป็นแกนกลางของกิจกรรม ทำให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาญี่ปุ่นในสถานการณ์ที่มีความหมาย ไม่ใช่เพียงการท่องจำรูปประโยค

แยกส่วน การสวมบทบาทเป็นตัวละครในสถานการณ์ต่าง ๆ ยังช่วยให้นักเรียนมีเป้าหมายในการสื่อสารที่ชัดเจน ลดความกังวลในการพูด และกล้าใช้ภาษาญี่ปุ่นมากขึ้น จึงส่งผลให้ความสามารถด้านการพูดภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและมีคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากชุดฝึกทักษะที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีการจัดลำดับเนื้อหาและกิจกรรมจากง่ายไปยาก รวมทั้งใช้สถานการณ์ต่อเนื่องผ่านตัวละครนักเรียนแลกเปลี่ยนชาวไทยที่เดินทางไปใช้ชีวิตในประเทศญี่ปุ่น ทำให้นักเรียนได้ฝึกพูดภาษาญี่ปุ่นในบริบทที่มีความหมายและใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง นอกจากนี้ การฝึกพูดซ้ำในแต่ละบทช่วยให้นักเรียนเกิดความคุ้นเคยกับคำศัพท์ โครงสร้างประโยคและการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ มากขึ้น จึงส่งผลให้ความสามารถการพูดหลังเรียนสูงขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับชุดฝึกทักษะที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ฝึกฝน ทบทวน และพัฒนาทักษะอย่างเป็นระบบ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหลังการใช้ชุดฝึกทักษะตามแนวสตอรี่ไลน์ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีนักเรียนผ่านเกณฑ์จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 91.67 ผลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ชุดฝึกทักษะตามแนวสตอรี่ไลน์สามารถส่งเสริมให้นักเรียนใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารได้ตามเกณฑ์ที่กำหนด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดกิจกรรมตามแนวสตอรี่ไลน์เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านฉาก ตัวละคร วิถีชีวิต และเหตุการณ์หรือปัญหาที่ต้องแก้ไข เป็นการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารในสถานการณ์ที่มีเป้าหมายชัดเจน นักเรียนจึงสามารถเชื่อมโยงความรู้ด้านคำศัพท์และไวยากรณ์กับการพูดจริงได้มากขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของนิธิวรรณ นุชน้อย (2560) ที่พบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ช่วยพัฒนาทักษะการใช้ภาษาของนักเรียนหลังเรียนให้สูงกว่าก่อนเรียน

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นตามแนวสตอรี่ไลน์ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 3.63, S.D. = 0.55) โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูง ได้แก่ การใช้งานชุดฝึกสะดวกและไม่ซับซ้อน และภาพประกอบมีคุณภาพดี เข้าใจง่าย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นมีรูปแบบที่เข้าใจง่าย มีภาพประกอบช่วยสร้างความเข้าใจ และมีเนื้อหาเชื่อมโยงกับสถานการณ์ของนักเรียนแลกเปลี่ยนที่นักเรียนสามารถจินตนาการและมีส่วนร่วมได้ นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมผ่านเรื่องราวและตัวละครยังช่วยลดความกังวลในการพูดภาษาญี่ปุ่น ทำให้นักเรียนกล้าพูดมากขึ้นและเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

โดยสรุป ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นตามแนวสตอรี่ไลน์สามารถพัฒนาความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผสมผสานการฝึกทักษะอย่างเป็นระบบเข้ากับการเรียนรู้ผ่านเรื่องราวที่มีความต่อเนื่อง มีบริบท และใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง นักเรียนจึงได้ฝึกพูดภาษาญี่ปุ่นอย่างมีเป้าหมาย เกิดความมั่นใจในการสื่อสาร และมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับสูง

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า ชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นตามแนวสตอรี่ไลน์สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยนักเรียนมีความสามารถการพูดภาษาญี่ปุ่นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 มีผลสัมฤทธิ์ทางการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นหลังการใช้ชุดฝึกทักษะผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะชุดฝึกทักษะที่พัฒนาขึ้นมีการจัดกิจกรรมอย่างเป็นลำดับ ใช้สถานการณ์ใกล้เคียงกับชีวิตจริง และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกพูดผ่านตัวละคร เหตุการณ์ และปัญหาที่ต้องแก้ไขตามแนวสตอรี่ไลน์ **ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้** 1. ครูผู้สอนควรศึกษาก่อนนำชุดฝึกทักษะการพูดภาษาญี่ปุ่นเบื้องต้นด้วยแนวสตอรี่ไลน์ไปใช้ ว่าสามารถปรับใช้กับบทเรียนเรื่องใดได้บ้าง ตามหลักสูตรสถานศึกษากำหนดไว้ 2. ครูผู้สอนสามารถดัดแปลงหรือเพิ่มเติมเหตุการณ์ จาก 7 บทที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น อาจเป็นเรื่อง รายการอาหารของร้านในประเทศญี่ปุ่น มาประกอบการใช้ชุดฝึก เพื่อกระตุ้นความสนใจและทำให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ของการใช้ในชีวิตจริงได้ดียิ่งขึ้น 3. เนื่องจากการเรียนการสอนในเวลาจำกัด จึงจำเป็นต้องให้นักเรียน เรียนและฝึกฝนนอกเวลา โดยใช้เวลาหลังเลิกเรียน หรือ การสนทนาทางห้องเรียนออนไลน์ 4. การประเมินทักษะการพูด จำเป็นต้องเชิญอาจารย์เจ้าของภาษาเป็นผู้ร่วมประเมินอย่างน้อย 1 คน เพื่อความถูกต้องและเที่ยงตรง **ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป** 1. พัฒนาหรือสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านหรือการเขียนภาษาญี่ปุ่นด้วยแนวสตอรี่ไลน์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หรือ มัธยมศึกษาตอนปลาย 2.พัฒนาชุดฝึกทักษะในการใช้วิธีการสอนสตอรี่ไลน์ เชื่อมโยงระหว่างวิชาภาษาญี่ปุ่นบูรณาการกับวิชาอื่น ๆ เช่น วิชาประวัติศาสตร์ หรือ วิชาวรรณคดีไทย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

ดวงแข มณีศิริ. (2561). การพัฒนาชุดฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

ทิศนา แขมมณี. (2548). รูปแบบการเรียนการสอน: ทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิคม กงนะ, อุดมลักษม์ กูลศรีโรจน์ และศิริรัตน์ ศรีสอาด. (2568). การพัฒนากิจกรรมตามแนวคิดสตอรีไลน์เพื่อส่งเสริมการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม: ภาษาญี่ปุ่น. วารสารสหศาสตร์การพัฒนาสังคม, 3(4), 292-306.

นิธิวรรณ นุชน้อย. (2560). ผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบสตอรี่ไลน์ที่มีต่อทักษะการใช้ภาษาไทยและเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

วลัย พานิช. (2547). การสอนด้วยวิธีสตอรีไลน์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน. (2568). บีโอไอจับมือญี่ปุ่น เดินหน้าลงทุนไทย ในโลกการค้ายุคใหม่. เรียกใช้เมื่อ 17 ตุลาคม 2568 จาก https://osos.boi.go.th/TH/news/2239/

สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2547). การสร้างสื่อการสอนและนวัตกรรมการเรียนรู้สู่การพัฒนาผู้เรียน. ราชบุรี: ธรรมรักษ์การพิมพ์.

สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). การพัฒนาผลงานทางวิชาการสู่การเลื่อนวิทยฐานะ. กรุงเทพมหานคร: อี.เค.บุ๊คส์.

อรรถพล อนันตวรสกุล. (2545). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวิธี Storyline. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Daryanes, F., Darmadi, D., Fikri, K., Sayuti, I., Rusandi, M. A. & Situmorang, D. D. B. (2023). The development of articulate storyline interactive learning media based on case methods to train student's problem-solving ability. Heliyon, 9(4). https://doi.org/10.1016/j.heliyon.2023.e15082

Japan External Trade Organization. (2021). Results of survey "Trend Survey of Japanese Companies in Thailand 2020": Activities of 5,856 Japanese companies confirmed. Retrieved Febuary 15, 2025, from https://www.jetro.go.jp/thailand/topics/_466649.html

Mishra, P. (2017). Unit 3 - Speaking skill. In Pedagogy of English teaching (Part I) CPS 5 (pp. 138-155). Uttarakhand Open University.

The Japan Foundation. (2010). JF Standard for Japanese-Language Education 2010. Tokyo: The Japan Foundation.

Trisnaningsih, W. (2015). Using worksheets to teach English speaking skill. Premise Journal, 4(2), 13-20.